

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie P.Ł.

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 marca 2026 r.

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału IV Karnego – Odwoławczego Sądu

Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 stycznia 2026 r., sygn. akt IV WKK 64/25, o

odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16 lipca

2025 r., sygn. akt IV Ka 560/25,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2025 r., sygn. akt IV Ka 560/25, Sąd Okręgowy w Poznaniu utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 7 marca 2025 r., sygn. akt II K 709/24, którym to wyrokiem P.Ł. skazany został za czyny z art. 286 § 1 k.k., popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby 2 lat.

Kasację od tego wyroku wniosła obrońca skazanego podnosząc w niej zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. (pkt. 1 i 2 kasacji) oraz art. 91 § 1 k.k. (pkt 3 kasacji).

W oparciu o te zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Zarządzeniem z dnia 20 stycznia 2026 r., sygn. akt IV WKK 64/25, Przewodniczący Wydziału IV Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w Poznaniu odmówił przyjęcia tej kasacji stwierdzając, że jest ona niedopuszczalna z mocy ustawy, ponieważ wobec skazanego orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a w kasacji nie wskazano istnienia uchybienia przewidzianego w art. 439 k.p.k.

Zarządzenie to zaskarżyła obrońca skazanego. W złożonym zażaleniu zarzuciła „rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez błędne uznanie, że udział obrońcy nie był obowiązkowy w rozprawie przed Sądem Okręgowym oraz błędne przyjęcie, że w sprawie nie zachodziły przesłanki obrony obligatoryjnej, a w konsekwencji przeprowadzenie rozprawy i wydanie wyroku pod nieobecność obrońcy oskarżonego”. W konkluzji wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego zarządzenia Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy jest niezasadne i to w sposób oczywisty.

Z przepisu art. 523 § 2 k.p.k. wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że kasacja na korzyść może być wniesiona jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wyjątki od tej zasady zostały określone w art. 523 § 4 pkt 1 i 2 k.p.k. Zgodnie z tą regulacją, ograniczenie z § 2 art. 523 k.p.k. nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k., a więc kasacji podmiotów szczególnych.

Bezspornym jest, że P.Ł. skazany został na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a w samej kasacji zarzut wystąpienia jakiegokolwiek uchybienia z art. 439 k.p.k. nie został podniesiony, ponieważ wskazano w niej wyłącznie na naruszenie przepisów prawa materialnego.

Żadnego znaczenia nie ma w związku z tym formułowane obecnie w zażaleniu twierdzenie o naruszeniu na etapie postępowania odwoławczego art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k., co w zamyśle skarżącej miało niewątpliwie świadczyć o wystąpieniu w toku tego postępowania bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Nie jest to – po pierwsze – zarzut skierowany przeciwko wydanemu zarządzeniu o odmowie przyjęcia kasacji, a to przecież ta decyzja procesowa a nie wyrok Sądu odwoławczego są przedmiotem kontroli Sądu Najwyższego.

Po drugie, taki zarzut powinien być – niezależnie od jego zasadności lub niezasadności – postawiony w samej kasacji, co przecież wobec jednoznacznej treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie miało miejsca.

Z tych względów zarządzenie Przewodniczącego Wydziału, stwierdzające niedopuszczalność z mocy z mocy ustawy tak sformułowanej kasacji, jest jak najbardziej prawidłowe i znajduje podstawę prawną w przepisach art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

[WB]

[a.ł]